

④ Jules LAFORGUE (1860 – 1887)

Un couvent dans ma ville natale
Douce de vingt mille âmes à peine,
Entre le lycée et la préfecture
Et vis-à-vis la cathédrale,

Avec ces anonymes en robes grises,
Dans la prière, le ménage, les travaux de couture;
Et que cela suffise...
Et méprise sans envie.

Tout ce qui n'est pas cette vie de Vestale
Provinciale,
Et marche à jamais glacée,
Les yeux baissés.

.....

La nuit est à jamais noire,
Le vent est grandement triste,
Tout dit la vieille histoire
Qu'il faut être deux au coin du feu,
Tout bâcle un hymne fataliste,
Mais toi, il ne faut pas que tu t'abandonnes,
À ces vilains jeux !...

À ces grandes pitiés du mois de novembre !
Reste dans ta petite chambre,
Passe, à jamais glacée,
Tes beaux yeux irréconciliablement baissés.

* * *

④ முயில் லஃபோர்க் (1860 – 1887)
கன்யாஸ்தீ மடம்

சுமார் இருபதாயிரம் ஆன்மாக்கள் மட்டுமே வாழும்
இனிய என் சொந்த ஊரில்
ஒரு கன்யாஸ்தீ மடம்
உயர்நிலைப் பள்ளிக்கும் காவல் நிலையத்திற்கும் மத்தியில்
மாதாக்கோவிலுக்கு நேர் எதிரில்.

சாம்பல் நிற அங்கி அணிந்த பெயரற்ற உருவங்கள்
தொழுதல், வீட்டுவேலை, தையல்வேலை
இவற்றிலேயே நிறைவு கண்டனர்.
முழுவதும் தெய்வத்திருப்பணிக்கே அர்ப்பணிக்கப்பட்ட
கிராம சன்யாசினி வாழ்க்கைக்குப் புறம்பான எதையும்
சபலத்துக்கு இடம் கொடாமல் புறக்கணித்து
குனிந்ததலை நிமிராமல்
நடமாடிக்கொண்டிருந்தனர்.

.....

எல்லாமே அந்தகார இரவுகள்,
பெரும் சோகத்தைச் சுமந்த காற்று,
அனைத்துமே பழைய கதையைத்தான்
அதாவது கணப்பு நெருப்பருகே இருவராக இருக்கவேண்டும்
என்பதைத்தான் நினைவுறுத்துகின்றன
தவிர்க்க வொணா
இயற்கை மீட்டும் இசைக் குத்தாழ்ப்பாள்!
ஆனாலும் நீ இந்த விஷம விளையாட்டுக்களில்
ஈடுபடக்கூடாது.

இத்தகைய நவம்பர்
மாத பரிதாபங்களைக் காணாத வண்ணம்
நீ, உன் பார்வையை
சமரசத்துக்கு இடமின்றித் தாழ்த்திக்கொண்டு
உன் சிறிய அறைக்குள் அடைந்து
என்றென்றைக்குமாய் சில்லிட்டு உறைந்துபோய்க்
காலம் கழிக்க வேண்டியதுதான். * * *